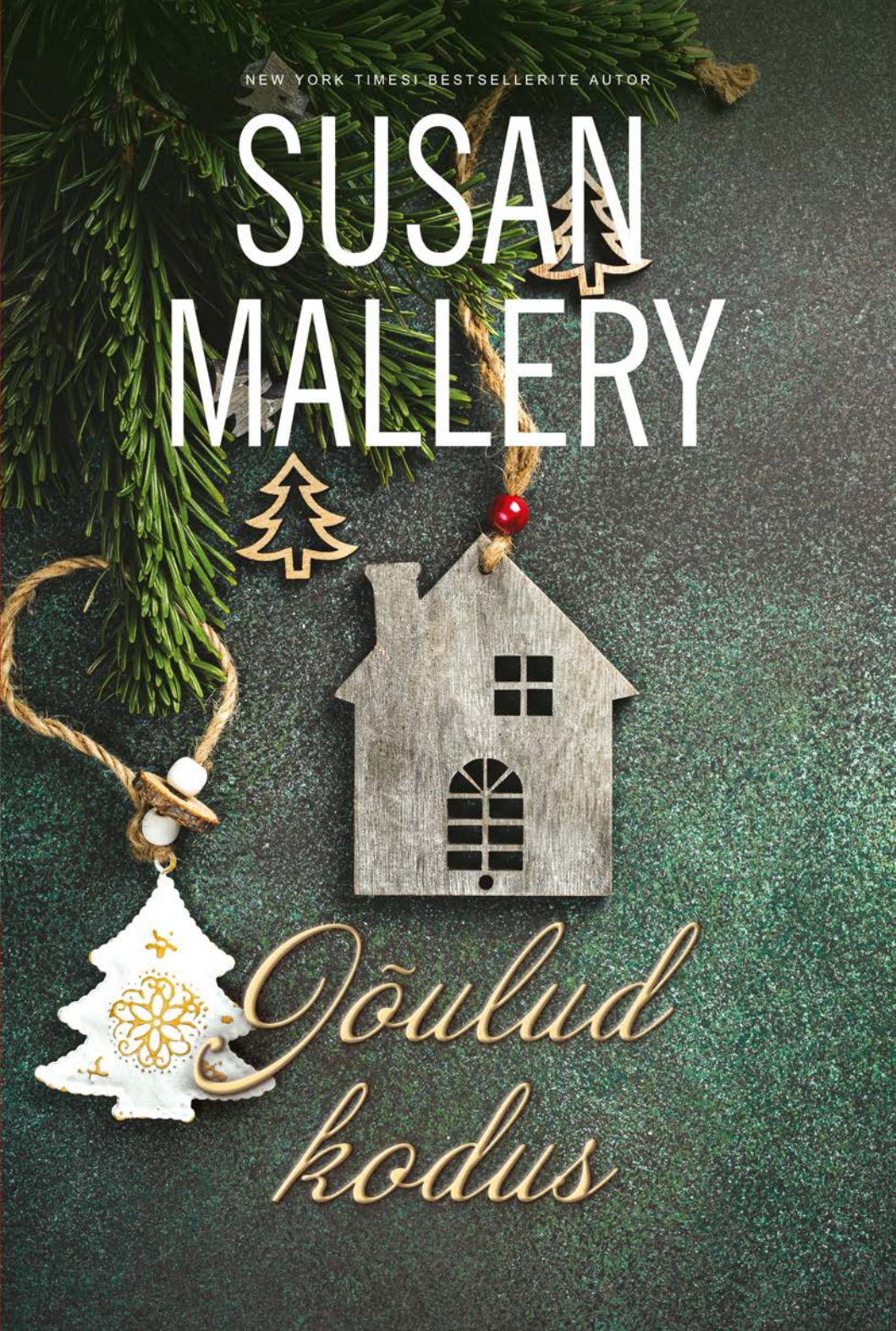


NEW YORK TIMES BESTSELLERITE AUTOR

# SUSAN MALLERY



*Jõulud  
kodus*

Originaali tiitel:  
Susan Mallery  
Home Sweet Christmas  
2022

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ülle Jälle  
Toimetanud Anneli Sihvart  
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2022 by Susan Mallery, Inc.  
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E11422522  
ISBN 978-9949-82-995-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest  
[www.ersen.ee](http://www.ersen.ee)

*Tiffany – tuhat tänu, et soovitasid kasutada  
Wishing Tree linnas mineviku, oleviku ja tuleviku jõulude puid.  
Need olid suurepäraseks lisanduseks.  
Sa oled parim! See raamat on pühendatud sulle.*



# Üks

„Sul on väga ilusad hambad, Camryn. Kas sa kandsid lapsena breke-  
teid?“

Camryn Neff tuletas endale meelde, et tema vastas istuv naine on väga jõukas potentsiaalne klient ja lisaks oli ema kasvatanud teda vanemate inimeste vastu viisakas olema. Sellegipoolest pidi ta end tõsiselt talitsema, et selle veidra küsimuse peale mitte toolilt maha kukkuda.

„Ei. Need kasvasid ise selliseks.“

Hmm, see kõlas veidralt, aga tõtt-öelda ei olnud tal hammaste üle arutlemise osas väga palju kogemust.

Camryn keskendus kokkusaamisele. Ta ei teadnud, miks Wishing Tree seltskonna – selline, nagu see oli –, esileedi ja vägagi muljet-avaldava Crane’ide hotelliimpeeriumi ainuomanik Helen Crane temaga kohtuda tahtis. Ta oli kohtumisele kutsutud käsitsi kirjutatud kirjaga, kus tal paluti Grey Wolfi järve äärde suurde uhkesse häärberisse tulla. Täna kell kaks.

Siin ta siis oli, seljas kostüüm, mis oli rohkem kui aasta kasutuna kapis rippunud. Wishing Tree poes töötamise riietus ja Chicagos panganduses töötades kasutatud riietus olid kaks eri asja. Ehkki Camrynile oli meeldinud oma vapustavad saapad tolmust puhtaks pühkida ja siidpluus selga tõmmata, avastada, et seelikud mahuvad endiselt selga, oli ta valmis asja kallale asuma.

„Kuidas ma teid aidata saan, proua Crane?“ küsis ta.

„Palun ütle mulle Helen.“

Camryn naeratas. „Helen. Korraldan hea meelega kingituste pakkimise ürituse kas siin või poes. Või kui soovite, kogun kõik teie jõuluringid kokku ja pakin need teie eest ära.“

Ta vaatas elutoa kõrge lae poole. Toas oli massiivne kamin, kaunid karniisiliistud ja vaade järvele, mis oli ka poolemeetrise lumevaibaga vapustav. Ja ehkki mitmetel pindadel olid kaunid sügisesed lillekimbud, ei olnud kusagil mitte mingisuguseid vihjeid jõuludele. Mitte Wishing Trees nädal enne tänupüha. Jõulukaunistused pandi välja sellest järgmisel reedel.

„Mul on siin mõned pakkepaberite näidised,“ jätkas Camryn, võttes nahast portfelligist välja mitu paberilehte. „Disain ja värvid vastavad sellele, mida te pühadehooajaks kavandasite. Pakitud kingitused puu all on väga elegantne valik.“

„Sa oled väga põhjalik,“ pomises Helen. „See on muljetavaldav.“ Ta kirjutas midagi märkmikku. „Kas sa oled abielus, mu kallis?“

„Mis asja?“ Camryn pigistas pakkepaberi näidiseid. „Ei.“

Helen noogutas. „Su ema suri eelmisel aastal, eks?“

Miski pitsitas Camryni südant. „Jah. Oktoobri lõpus.“

„Ma mäletan teda. Meeldiv naine oli. Sina ja su õed olite kindlasti muserdatud.“

Seda võis ka nii kirjeldada, mõtles Camryn mornilt, meenutades, kuidas ema kaotus tema elu hävitas. Mõne nädalaga sai üsnagi muretust, kihlatud, rõõmsameelsest Chicago juhtivtöötajast oma kaksikutest õdede ainuhooldaja, kes püüdis kogu selle aja hoida pinnal perefirmat Wrap Around the Clock. Ema surmale järgnenud esimesed kuud olid ikka veel üks suur hägu. Ta mäletas eelmise aasta pühadest väga vähe muud peale lakkamatu kurbuse.

„Sel aastal tulevad pühad palju rõõmsamad,“ sõnas Helen kindlalt. „Victoria ja Lily on koolis tublid. Loomulikult igatsevad nad endiselt ema, aga nad on noored terved neiud.“ Vanem naine naeratas. „Tean,



et teismeiga võib olla keeruline, aga pean tunnistama, et Jake'iga see mulle isegi meeldis.“

Camryn kortsutas kergelt kulmu. „Kuidas te kaksikutest teate?“ küsis ta.

„See siin on Wishing Tree, mu kallis. Kõik teavad rohkem, kui kõik teised arvavad. Nii, sa ilmselt imestad, miks ma su täna siia kutsusin.“

„Pakkepaberite üle arutamiseks?“ Kuid küsimust esitades teadis Camryn juba ka ise, et see polnud põhjuseks.

Helen Crane oli peaaegu kuuekümnene, täiusliku rühi ja tumedate lühikeste juustega. Tema pilk oli otsekohene, rõivad stiilsed. Ta nägi välja sedamoodi, et tal polnud kunagi millestki puudust olnud ja et ta oli harjunud oma tahtmist saama.

„Muidugi tegeled sa kõikide mu kingituste pakkimisega,“ ütles Helen kergel toonil. „Ja mulle meeldib sinu idee panna jõulupuu alla kaunistuseks valitud paberitega pakitud tühjad kingikarbid. Lasen oma sisekujundajal sinuga ühendust võtta, et saaksite jõulukaunistuste üle arutada. Aga tegelikult kutsusin ma su siia Jake'ist rääkimiseks.“

Camryn ei suutnud hästi tempos püsida. Kingituste pakkimise ja spetsiaalse pakkepaberi tellimus oli hea uudis, aga miks peaks Helen tahtma oma pojast rääkida?

Camryn teadis, kes Jake on – kõik siin linnas teadsid. Mees oli kena ja edukas Crane'ide hotelliimpeeriumi pärija. Ta oli keskkoolis olnud jalgpallimeeskonna kapten ja siis läinud Stanfordini. Olles omandanud hotellipidamise oskusi väiksemates Crane'ide hotellides, oli ta tagasi Wishing Trees, edutatud kõige suurema ja luksuslikuma hotelli direktoriks.

Nad polnud lastena samas seltskonnas ringi liikunud osaliselt seetõttu, et Camryn oli paar aastat noorem. Ta oli olnud silmatorkamatu üheksandik, kui Jake oli olnud populaarne abiturient. Tema ainus seos Jake'iga oli see, et mees oli kunagi olnud kihlatud Camryni sõbranna Reggiega.

Helen ohkas. „Olen jõudnud järeldusele, et kui lasta Jake'il oma tahtsi tegutseda, ei saagi ma lapselapsi. Mu abikaasa suri poolteist aastat tagasi, see on olnud mulle väga raske aeg. Mu pojalt on aeg leida endale naine, abielluda ja kinkida mulle lapselapsi, keda ma väärin.“

Noh, see muutis „kas sa kandsid breketeid“-küsimuse arusaadavaks, mõtles Camryn, teadmata, kas peaks naerma või Jake'ile kaasa tundma. Mehe ema oli mõjuvõimas naisterahvas. Camryn küll teda välja vihastada ei tahtnud.

„Ma ei saa aru, kuidas see minuga seotud on,“ tunnistas ta.

Helen kopsis oma märkmikku. „Ma mõtlesin välja plaani. Kutsun seda Jake'ile pruudi leidmise projektiks. Ma otsin oma pojale abikaasat ja sina oled potentsiaalne kandidaat.“

Camryn kuulis kõiki sõnu. Kui neid eraldi võtta, sai ta aru, mida Helen ütles, aga kui need kokku panna, ja just sellises järjekorras, oli nende tähendus arusaamatu.

„Kuidas, palun?“

„Sa oled ilus ja intelligentne. Wrap Around the Clock on sinu juhtimisel edukas. Sa oled hoolitsev – vaata, kuidas sa oma nooremate õdede eest oled hoolt kandnud.“ Helen naeratas taas. „Pea tunnistama, et mulle meeldib mõte kohe lapselapsed saada, nii et see on sinu puhul plussiks. Teisi kandidaate on muidugi ka, aga sa oled kindlasti esirinnas. Mul on vaja vaid sinu günekoloogi kinnitust, et sa oled viljakas, ja siis võime hakata tegelema sinu ja Jake'i armumisega.“

„Te tahate teada, kas ma olen viljakas?“

Camryn torkas pakkepaberi näidised tagasi portfelli ja tõusis. „Proua Crane, ma ei tea, mis sajandil me teie arvates elame, aga ma ei kavatsel sel teemal teiega rohkem rääkida. Minu viljakus pole teie asi, samuti mitte minu armuelu. Kui teie plaan on siiras, peate midagi muutma. Ja seda tehes pange ehk ka ise aeg arsti juurde kirja, sest teil on midagi tõsiselt viga.“

Helen tundus üllatavalt häirimatu. „Sul on õigus, Camryn. Palun vabandust. Viljakuse mainimine oli liig. Sa oled esimene kandidaat, kellega ma rääkinud olen, nii et ma alles harjutan.“ Ta kirjutas midagi



märkmikku. „Ma ei maini seda rohkem, aga mida sa muus osas arvad? Tõsiselt.“

Camryn vajus istuma. „Ärge tehke seda. Üks asi on oma nina vahele toppida, aga te räägite kampaaniast oma pojale pruudi leidmiseks. Ei. Lihtsalt ei. See vihastab teda üsna kindlasti ja kui mõni naine on sellises asjas kaasategemisega nõus, siis ei taha te sellist oma perekonda.“

Helen noogutas pikkamööda. „Huvitav mõte. Lihtsalt tõsielusaa- detes tundub see nii lihtne.“

„Nendes saadetes pole miski päris. Suhted ei jää kestma. Jake leiab kellegi. Andke talle aega.“

„Ma olen andnud talle kaks aastat. Ma ei ole enam esimeses noo- ruses.“ Heleni ilme muutus igatsevaks. „Ja ma tahan lapselapsi.“

„Küsige õigel päeval ja saate kaksikud endale.“

Helen naeris. „Oleks see vaid nii.“ Ta tõsines. „Kas sa tunnend mu poega?“

„Eriti mitte.“

„Alustame siis kohvijoomisest.“

Camryn ohkas. „Helen, tõsiselt. Sellest ei saa asja. Las ta leiab endale ise naise.“

„Ei leia. Selles ongi häda. Olgu. Saan aru, et ma ei suuda veenda sind selles vabatahtlikult osalema. Aitäh, et tulid.“ Helen tõsisis. „Ja kingituste pakkimise osas rääkisin ma tõsiselt. Lasen kõik oma kingi- tused sinu poodi tuua. Ja mu pühade sisekujundaja võtab spetsiaalse pakkepaberi osas ühendust.“

„Kas pühade sisekujundaja on teistsugune kui tavaline sisekujun- daja?“ küsis Camryn enne, kui end takistada jõudis.

Helen turtsatas naerma. „On jah. Minu tavapärane sisekujundaja on tujukas ja vabiseb jõuluröömule ja traditsioonidele mõeldes. Ta käis eelmisel aastal jõulude paiku siin ja oleks äärepealt minestanud, nähes elutoas jõulupuud.“

Ta nõjatus lähemale ja jätkas vandeseltslaslikul sosinal. „See on pühendatud kõikidele neile etetele, mis Jake mulle lapsena tegi. Seal

on kipsist käejäljendid ja väikesed jäätisepulkadest tähekesed. Minu lemmik on tuunikalakonservi karp, mille sees on tilluke Jeesuslaps hällis. Õled ja täht on ka.“ Ta surus mõlemad käed südame kohale. „Mulle tulevad sellele mõeldeski pisarad silma.“

Jeesuslaps tuunikalakonservi karbis? Helen on ikka üks kummaline naine.

Camryn võttis oma portfelli ja läks Heleni kannul välisukse juurde. Helen avas selle ja vaatas tema poole.

„Oled kindel, et ei taha osaleda Jake’ile pruudi leidmise projektis?“

„Jah, täiesti.“ Camryn ütles seda kindlal hääletoonil, et ei tekiks mingeid väärarusaamu.

„Kahju, aga ma pean su aususest lugu.“

Camryn läks oma maasturi juurde ja pani portfelli tagaistmele. Kui ta oli rooli taga, vaatas ta kolmekorruselise maja poole, mis kõrgus uhkena lume ja halli taeva taustal.

Rikkad on väga erinevad, ütles ta endale mööda sissesõiduteed maantee poole sõites. Väga napakal moel erinevad.

Ta pööras North Ribbon Roadile. Cypress Highwayle jõudes hakkas ta paremale pöörama – see oli kõige lühem tee linna. Viimasel hetkel otsustas ta otse sõita. Põhja poole sõites kinnitas ta endale, et see pole tema asi. Võib-olla Jake teab oma ema plaanidest. Võib-olla ta toetab neid.

Seda ilmselt mitte, mõtles ta, möödudes sooduspoodide keskuselt, pööras siis Red Cedar Highwayle ja suundus mäest üles. Ta ei tunne Jake’i ehk hästi, aga Reggie käis mehega mitu kuud. Reggie oli armas tüdruk, kes ei käiks iialgi mingi tropiga. Seega pidi Jake olema normaalne mees ja normaalsed mehed ei lase oma emal endale naist otsida.